GENCIA POPULAR INFORMATIVA AGENCIA api AGENCIA POPULAR INFORMATIVA AGENCIA POPULAI

BARCELONA 18 MAIG 1976 Nº 70

INFORMACIONS POLÍTIQUES:

MOVIMENT OBRER:

REPRESSIÓ:

INFORMACIONS POLÍTIQUES

RELACIONS CONSELL DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA-COORDINACIÓN DEMOCRÁTICA.-

El passat 30 d'abril el Consell de Forces Polítiques de Catalunya féu públic un comunicat en el qual "celebra la formació a Madrid de CD com un pas molt important en el camí de la ruptura amb les lleis i institucions franquistes i cap l'establiment d'un període provisional que restableixi i garanteixi les llibertats democràtiques que retornin la veu i el vot als ciutadans (...). En aquest sentit, ens reafirmem en la voluntat de negociar i més tard pactar el restabliment de la democràcia i de les llibertats nacionals de tots els pobles de l'Estat Espanyol".

Havien passat encara no deu dies de la reunió Consell-Generalitat a París. Allà s'havia produït una molt forta batalla per a què al comunicat final no hi aparagués cap salutació a CD (tesi del Sr. Tarradellas), en contra del parer, principalment, del PSUC.El Sr. Pujol (CDC) va estar mantenint un punt mig, la qual posició és la que a la fi s'imposà, de no saludar allà a CD i comprometre's a fer-ho uns dies més tard. Cal recordar que la primera vegada que CDC va dir tal cosa, el President Tarradellas també s'hi va oposar.

A la reunió de París, els temes àmpliament debatuts van ser els de les ralacions Assemblea-Consell i Consell-CD. Les darreres, sens dubte foren las que van produir més friccions. En efecte, segons algun dels assitents, en aquesta reunió es va viure un dels moments més perillosament difícils de la vida del Consell. Al debat sobre el tema, i a la primera proposta de Comunicat final, a la proposta del PPC de "salutació especial a", va seguir-hi el PSUC amb "salutació a", CDC amb "salutació" i EDC amb "cap salutació a". Prèviament, s'havien anat fixant les posicions dels partits que sembla van girar al voltant de "negociar amb" (PSUC, CDC i CSC), "dialogar" (FNC, UDC), "saludar" (RSDC i PPC), "coordinar-se" (PSAN) i "tractes d'igual a igual" (EDC).

A aquestes diverses, però quasi coincidents opinions s'havia anat contraposant la del President, el qual es negà a les negociacions Consell-CD i, lògicament, a les seves amb CD (contactes,sí). Llegit el text proposat per la Comissió nomenada (PSUC, PPC, FNC i RSDC), el President Tarradellas s'hi oposà en rodó. Segons expliquen les fonts de les que hem disposat, començà llavors a augmentar la tensió i només el bon sentit de tots plegats reeixí a evitar que s'arribés al trencament allà mateix, ja que per la intensitat que va assolir el debat va semblar en algun moment que s'hi arribaria. Per part de CDC, les seves repetides propostes van anar pel camí de no esmentar al Comunicat la salutació a CD i fer-ho el Consell un dia o més dies més tard. Això també ho jutjà inacceptable el President, així com la contraproposta del PPC d'anomenar a CD al pròleg i no com a punt important. EDC s'alineà de seguida amb la positura del President (el representant d'EDC era el Sr. Jaume Casanovas, poc després dimissionari del seu càrrec de secretari d'EDC).

El pendent cap a la màxima tensió va venir a continuació de la proposta del PSUC de suprimir la salutació a CD i a la vegada el compromís d'acord entre Consell i Generalitat. Aquí sembla que començaren les diferències entre el President i el PSUC, amb acusacions de "no catalanitat" i afirmacions, abans que tots els partits haguessin explicitat el seu parer, de què "tots els partits, menys el PSUC, estan d'acord amb mi" (en la qüestió concreta de no esmentar CD al comunicat). Al mig de tot, el reconeixement pel FNC de l'error comés en redactar el Comunicat. Inclús la proposta del PSUC d'exercir el punt quart de les normes del Consell sobre les positures minoritàries que tenen dret a ésser explicades apart, no va poder anar endavant. La CSC tot i demanar llavors la no salutació a CD, explicità el seu suport al PSUC com a partit català i proposà un més gran protagonisme per a l'Assemblea de Catalunya. Després fou modificat diverses vegades el Comunicat final i CSC va retirar la seva darrera proposta sobre l'Assemblea davant la posició contrària de

CDC i RSDC. El Comunicat final, el qual reproduim a continuació i que fou aprovat per tots, demostrà una vegada més l'arrelament del pactisme a Catalunya.

Comunicat final.- "Després d'una anàlisi de la situació política, seguida d'un ampli debat, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya ha exposat al President de la Generalitat els actuals problemes de la situació catalana i de l'Estat espanyol, i de les lluites i les mobilitzacions que darrerament han tingut lloc a Catalunya en les quals l'Assemblea de Catalunya ha tingut un paper destacat. El Consell de Forces Polítiques de Catalunya ha escoltat el criteri del President sobre els diferents aspectes de la informació donada. El Consell de Forces Polítiques de Catalunya ha expressat novament al President, d'acord amb les bases programàtiques, la irrevocable decisió de lluitar per la reinstauració a Catalunya de les Institucions de la Generalitat i dels principis configurats a l'Estatut del 1932, avui reivindicats per la gran majoria dels catalans.

Els reunits han considerat que en el procés cap a la formació d'un Govern Provisional de la Generalitat cal tenir en compte la totalitat de les forces polítiques, socials i del moviment obrer de Catalunya, en especial l'Assemblea de Catalunya.

Catalunya ha estat la més ferma capdavantera de les lluites per la democràcia a nivell de l'Estat espanyol i és avui un suport en aquest combat. En virtut d'això els reunits celebren la progressiva aparició en aquests darrers temps dels organismes de coordinació democràtica necessaris per a la restitució de les llibertats polítiques i nacionals. En aquest sentit es reafirmen en la seva voluntat de negociar i després pactar pel restabliment de la democràcia i de les llibertats nacionals de tots els pobles de l'Estat espanyol.

El President de la Generalitat i el Consell de Forces Polítiques de Catalunya, aquest en tant que organisme, i mentre no hi hagi Govern Provisional, prenen el compromís d'intensificar una regular relació per tal de resoldre de comú acord totes les qüestions que afectin les relacions de Catalunya amb la resta de l'Estat espanyol.

El President de la Generalitat de Catalunya, Honorable senyor Josep Tarradellas i el Consell de Forces Polítiques de Catalunya fan una crida al poble de Catalunya a ampliar la seva lluita vers les llibertats democràtiques i nacionals fins a la seva plena consecució".

ASSEMBLEA DE CATALUNYA: XVI PERMANENT.-

La XVI Sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya es va celebrar el passat 24 d'abril. Els punts de l'ordre del dia eren Anàlisi i valoració de les Jornades pels Ajuntaments democràtics i Política unitària (tant a Catalunya com en relació a la resta de l'Estat espanyol), a més d'un punt zero sobre l'ú de maig.

Sobre aquest punt, després d'una breu intervenció de l'USO, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya va parlar de la lluita per la llibertat sindical en què s'havia d'inscriure tal commemoració enguany. Va incidir en què la mobilització de les altres capes no havia d'ésser en solidaritat amb el moviment obrer, sinó com a confluència del moviment democràtic amb el moviment obrer per la llibertat sindical, que és part del segon punt dels "quatre punts de l'AC". Després d'una intervenció del PTE en el sentit de proposar que constés la protesta de l'AC per la brutalitat de la policia a la vaga del Metall i s'exigís la llibertat dels detinguts, entre els que hi era en Linde, de la delegació de la CONC a l'AC, la CONC proposà quatre punts de concentració per anar cap a les Rambles i a la una del migdia al "Cinc d'Oros".

Tot seguit s'obrí un debat sobre un text proposat com a crida de l'AC per l'1 de maig. Propostes de OCE(BR) per què s'afegís la reivindicació de Sindicat únic i d'una altra delegació sobre que constés alguna referència al President Tarradellas, van ser rebutjades, la primera a instàncies de CDC, "per sobrepassar els quatre punts unitaris". També una proposta del PTE sobre afegir el crit de "Visca l'1 de maig", Jornada internacional de lluita i de solidaritat de tots els treballadors" va ser refusada. Fou aprovat un text final.

Jornades per uns ajuntaments democràtics.- En primer lloc la Mesa va informar sobre els pronunciaments del Secretariat amb diversos textos, que foren llegits, un sobre aquest tema, un altre sobre la fugida de Segòvia i la mort de l'Oriol Solé i Sugranyes amb un telegrama que va ser entragat a la família (la qual no va voler que fos llegit al funeral fet a la Concepció), i un altre amb una salutació a l'Aberri Eguna.

Obert el torn d'intervencions, va començar el PSUC insistint en la necessitat de lluitar per uns Ajuntaments democràtics, que "ja és lluitar per la ruptura democràtica". Amb aquestes lluites, digué, "luitem contra els intents de desmobilització del poble català", doncs "la ruptura no depén de l'habilitat dels pactants sinó de la correlació de forces". A continuació, va denunciar l'intent "d'atrapar-nos en la màquina reformista", afegint que "estem per la negociació amb el reformistes, però no en el terreny del reformisme". En relació al possible referendum, el PSUC fixà la seva posicióen el sentit de què no és possible sense llibertats democràtiques, sense amnistia i sense govern provisional. Després de fer referència a l'intent de contraposició pel Règim,d'Estatut d'autonomia - Règim especial, remarcà molt durament que "s'ha de comprendre que qualsevol negociació ha de ser només sobre el terreny de la ruptura. No acceptarem cap negociació en el terreny del reformisme". Finalment, va proposar obrir una campanya de mitings de l'AC sobre els quatre punts, contra les desmobilitzacions i pel desenmascarament dels intents "d'atrapar-nos en el terreny del reformisme".

A contihuació va intervenir el representant d'Arenys de Mar, produint-se un dels moments de més tensió de tota la sessió, pel fet de relatar amb tot detall la conferència pronunciada a aquella ciutat del Maresme per un membre d'un partit polític de l'AC en la què digué que "l'AC no era representativa, estava manipulada, hi ha llargs debats i es prenen decisions ja preparades, que era contraproduent fer vagues i fer manifestacions i que l'únic a fer eren pactes". Acabà amb "aquesta conferència va ser pronunciada fa quinze dies pel Sr. Heribert Barrera, d'Esquerra Republicana i del Reagrupament".

El representant del primer partit esmentat no contestà però sí ho féu el del Reagrupament, en el sentit de no admetre la forma de la interpelació i d'afirmar que "al sí del nostre grup ja farem el necessari per a no repetir tals intervencions". Posat API en contacte amb el representant d'Arenys, aquest digué que li havia estranyat tal rèplica, doncs ell ja els havia avisat prèviament, en privat, de que ho diria públicament.

Tal tema, però, no quedà arxivat, com semblava després de la intervenció del representant del Reagrupament, doncs poc després el representant de l'Alt Empordà, afirmà, que com a Arenys, un membre del Reagrupaent havia desconvocat públicament a la seva comarca les

properes manifestacions. A això RSDC va respondre en termes similars als anteriors afegint que per la seva banda podria acusar moltes Assemblees Democràtiques de comarques que prenien acords que no eren de la Permanent.

Després d'aquests intercanvis, forts, tensos, dialèctics, va prosseguir el debat del punt primer de l'ordre del dia, què, a partir de llavors, en gran part va centrar-se en opinar i modificar les propostes del PSUC, el qual en intervenció posterior, va voler retre homenatge "a un home de CC.OO., què detingut dos dies després d'haver assistit a una Permanent, s'ha passat tres anys a la presó i ara torna a estar entre nosaltres formant part d'una de les delegacions sindicals".

CDC matitzà que estava disposada a anar a mitings "per continuar en la mobilització" i no "contra la desmobilització", doncs, afegí, "això darrer s'hauria de definir i nosaltres no podriem ara prendre un acord". Més endavant, en una altra intervenció, també matitzaria que s'oposaven a "l'alternativa democràtica municipal" doncs "el que recolzem tots són uns Ajuntaments democràtics, no això altre". UDC, per la seva banda, atacà les consignes que es donen a comarques, que no són les de la Permanent, aportant el cas de llocs on s'havia cridat al tancament de botigues pels dies 2, 3 i 5. RSDC va intervenir en el sentit de "no sé si recolzo la Marxa per la Llibertat, doncs no és ara el moment de tractar-ho", després que Pax Christi l'hagués presentada i hagués dit que tal Marxa serviria per a la campanya proposada abans pel PSUC.

El tema va finalitzar amb la proposta de les Joventuts Comunistes de Catalunya per tal què s'inclogués en el comunicat una protesta per la detenció de vuit dirigents de les Juventudes Comunistas de España i pel fet d'haver-los retingut set dies a comisaria, aplicant abusivament el Decret Antiterrorisme. Dels vuit un és membre de les JCC.

Política unitària.- Aquest era un punt repetidament ajornat i en el què es preveia un fort debat. L'entrevista Consell-Generalitat, amb el corresponent comunicat final sense cap salutació a Coordinación Democrática (CD), va estar planant durant tot el debat. Aquest començà amb la lectura del telegrama tramès pel Secretariat a CD, lectura dificultada per no tenir el text oficial a la vista, el qual fou suplert per la memòria d'un dels redactors, primer, i per la lectura d'una revista legal, on hi era sencer, després. Previ al debat en sí, el MCC va llegir una proposta, que havia circulat entre les delegacions just abans de començar la sessió, en el sentit de crear una comissió"que actuï com a única representació del poble de Catalunya en les seves relacions amb la resta de l'Estat", comissió formada per "una representació paritària" de l'AC i del Consell, presidida per un delegat permanent designat pel president de la Generalitat. La proposta incloïa la formació de la delegació de l'AC que "hauria d'estar formada per representants i suplents designats nominalment, seguint el mateix criteri de l'actual Nucli del Secretariat. Aquests representants haurien de donar compte de les seves gestions a cada Permanent i podrien ésser revocats d'aquesta funció si així ho determinava la Permanent".

El FNC, a continuació, com a secretari de torn del Consell, va explicar, molt breument i considerant gairebé tot com a sabut per tothom, l'entrevista amb el president de la Generalitat, Sr. Tarradellas, tot limitant-se a llegir el comunicat final, el qual sí era conegut per tothom.

El PSUC, tot seguit, va afirmar que el telegrama va ser una resposta immediata a la creació de CD, que el Secretariat la volia fer més extensa i volia compartir-ho amb el Consell,"però això no ha aparegut", i es passà la salutació més extensa, per important, al sí de la Permanent. Ara, però, calia fer-ho, doncs "Catalunya no s'ha de desvincular del procés de formació del front rupturista" i proposà l'aprovació per la Permanent del telegrama i què es refrendés aquella salutació. "Catalunya -afegí- ha d'entrar en diàleg amb CD". Respecte la proposta del MCC opinà que no era proposta que solucionés el problema, "el problema és aconseguir un Bloc Pactant per al Pacte Catalã", amb una entesa entre l'AC i el Consell i més enllà amb els sectors que encara no estan en marxa. "No ens hi pronunciem definitivament".

El debat que seguí, es centrà llavors, al voltant de les relacions amb CD i respecte la proposta del MCC. Pel que fa al primer, UDC i SOC atacaren durament el telegrama enviat, arribant a dir el SOC que era "política de fets consumats", cosa que més tard seria qualificada epl PSUC com una opinió inacceptable. Els qui es mostraren més reticents a qualsevol contacte amb CD, van ser CDC, RSDC, UDC i OCE(BR). El primer proposà una "estricta salutació", no adhesions sinó pactes i en una tercera intervenció, la que clogué el debat es decantà per "una articulació pactada"; el segon s'oposà a anar més enllà del dit en el telegrama, el qual aprovava; UDC,"una salutació adjuntada amb que Catalunya pacta"; i OCE(BR) no va valorar positivament CD que "era un pas endavant, però un pas endarrera quant a programa".

Per contra, van valorar positivament CD, a més del PSUC, amb diverses matitzacions, CSC, PTE (amb acord), Moviments cristians (CD diu articular, no pactar), PSAN (articular amb), Intel.lectuals (CD és important pel nostre 4t punt), CONC (articulació i coordinació), ERC, PCC, PSOE, USO, i les delegacions d'Arenys, Sant Cugat, Sabadell i Terrassa.

Pel que fa a la proposta del MCC, la van trobar positiva CSC, Moviments cristians, CONC, ERC (cal recollir-ne l'esperit), No Alineats i PCC, en tant què s'hi oposaven CDC, UDC, PSAN (no és realista) i OCE(BR) (inacceptable). El PTE proposà que fos l'AC qui obrís negociacions amb CD.

Finalment s'aprovà el comunicat final, confeccionat per una molt nombrosa delegació, amb presència de gairebé tots els partits polítics i al sí de la qual les discussions de la sessió es reproduïren i el sector contrari a "anar més enllà del telegrama" barrà tot intent, majoritari, de salutació a CD amb propostes més concretes de relacions. La sessió durà cinc hores i mitja.

Comunicat final.- "Reunida la XVI Comissió Permanent de l'AC, acorda fer públic el següent comunicat:

1.- La CP ha aprovat la valoració positiva que va fer, sobre les jornades dels dies 2, 3 i 5 d'abril el Secretariat de l'AC, en la seva declaració del dia 8, segons la qual la camapanya per uns ajuntaments democràtics, "ara iniciada a tot Catalunya ha estat assumida de manera massiva i descentralitzada pel moviment obrer i popular i per la població de comarques i barris, a través de multitud de manifestacions, vagues, concentracions i recollides de signatures, i ha vingut a reafirmar l'arrelament de l'AC en el sí del nostre poble". Aquesta CP proclama una vegada més, que la millor manera de testimoniar el protagonisme del poble és la mobilització decidida i constant del poble de Catalunya de cara a la ruptura democràtica i en aquest sentit crida ara molt especialment a obrir un procés d'explicació política sobre els seus 4 punts programàtics, com a contribució a la campanya de reafirmació de l'AC. D'altra banda, l'Assemblea manifesta públicament, enfront de les maniobres continuïstes de l'actual govern, que no hi pot haver consulta electoral democràtica sense democràcia, és a dir, sense amnistia i sense llibertats polítiques i nacionals.

2.-La XVI CP veu amb satisfacció i dóna suport al fet que els quatre punts de l'Assemblea estiguin a la base del sentit i dels objectius de la "Marxa de la Llibertat" que s'està preparant a totes les àrees geogràfiques de Catalunya.

3.- La CP saluda l'aparició de Coordinación Democrática, i considera que la seva constitució representa un pas molt important

cap a la ruptura democràtica a nivell de tot l'Estat. Així d'acord amb el seu 4t punt programàtic -la coordinació de les lluites de tots els pobles de l'Estat espanyol- estudiarà les formes concretes per a dur-lo a terme. Igualment, la CP reafirma que, sigui quin sigui el procés de negociació política, la base mínima sobre la qual establir tot pacte ha de comprendre la reivindicació nacional específica de Catalunya formulada en el 3r punt de l'Assemblea: "El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932 com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació". La CP denuncia la detenció de Nazario Aguado, Javier Alvarez Dorronsoro, Marcelino Camacho i Antonio Garcia Trevijano, membres de CD, i els intents de dividir la unitat aconseguida. D'altra banda l'Assemblea ha obert també un ampli debat que posa d'evidència la necessitat d'accelerar el procés unitari que possibiliti una sola veu de Catalunya.

4.- La CP saluda també, la constitució de l'organisme unitari Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià.

5.- La CP considera que la celebració tradicional del 23 d'abril a Barcelona, ha estat enguany, una diada d'afirmació nacional catalana, iniciada amb l'aparició, per primera vegada en trenta-set anys, d'un diari en català i que ha culminat amb la manifestació pacífica de milers de persones a la Plaça de Sant Jaume.

6.- La CP denuncia, una vegada més, la política repressiva de l'actual règim, el qual nega l'amnistia, utilitza les seves forces repressives contra manifestants pacífics i segueix practicant la política del terror contra l'oposició, tal com s'ha mostrat recentment amb les morts del militants anarquista català Oriol Solé i Sugranyes i, amb motiu de l'Aberri Eguna, del militant d'ETA, Manuel Maria Garmendia, amb les detencions de més de 50 obrers del metall que exercien legítimament el dret de vaga (entre els quals Domingo Linde, de la CONC) amb l'aplicació del "Decreto Ley Antiterrorista" contra set joves comunistes detinguts a Madrid (entre els quals Domènec Martínez, de la JCC) i amb la brutalitat amb que actuà la policia contra la manifestació del 23 d'abril a Barcelona.

7.- Finalment, la CP ha pres l'acord de recolzar plenament, a través d'una crida al poble de Catalunya, la commemoració del proper Primer de Maig, i invita a tothom a participar activament en les iniciatives del moviment obrer i, en especial, en la manifestació d'aquest dia a Barcelona. LLIBERTATS!. AMNISTIA!. ESTATUT D'AUTONOMIA!".

BRETANYA (ESTAT FRANCÈS): V CONFERÈNCIA DE LA CARTA DE BREST.-

Segons informacions facilitades pel Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans -provisional- (PSAN-p):

"Els dies 17 i 18 d'abril del 1976 es realitzà la V Conferència Plenària de la Carta de Brest amb l'assistència de les següents organitzacions: UDB: Unió Democràtica Bretona. IRM: Sinn Fein/IRA oficials - Moviment Republicà Irlandès. CG: País de Gal.les Roig. EHAS: Partit Socialista del Poble Basc. ECT: Esquerra Catalana dels Treballadors. UPG: Unió del Poble Gallec. PSANP: Partit Socialista d'Alliberament Nacional -provisionals- dels Països Catalans.

Els punts de l'ordre del dia varen ésser bàsicament:

1)-Integració de nous grups. 2) Actualització de la Declaració de Brest (proposta del PSANP). 3) Funcions de la "Carta".

Respecte a la integració de nous grups, assistí a la reunió una delegació de LO (Lluita Occitana) i del PCS (Partit Cors pel Socialisme). Respecte a LO en la dicussió es destacà que aquest grup té fortes contradiccions internes doncs està format per elements de diferents organitzacions polítiques (PCF, PS, etc) i independents i actualment encara té una posició poc coherent respecte a la lluita d'alliberament nacional. A proposta del PSANP i IRM, LO quedà a nivel d'observador, fixant-se una reunió de debat sobre la lluita d'alliberament nacional, a partir del qual es decidirà sobre la seva possible integració a la "Carta".

El Partit Cors pel Socialisme va presentar una demanda d'admissió, que va ésser considerada favorablament i va exposar las seves actuals dificultats i el seu possible pas a la clandestinitat.

El PSAN oficial (membre del Consell de Forces Polítiques de Catalunya) va demanar la seva integració a la Carta; el secretariat de la Carta de Brest va quedar encarregat d'enviar una resposta en el termes següents:

-Correspon a les organitzacions ja incorporades a la Carta de Brest d'una nació, d'acceptar una nova organització; així el PSAN-oficial ha de demanar la seva integració a través del PSAN-P i l'ECT (de Catalunya nord).

-Dins l'esperit de la Carta de Brest es reclama del PSAN-oficial, si vol sol.licitar l'ingrés a la Carta, de treballar estretament a tots els nivells amb les organitzacions ja signatàries dels Països Catalans.

Respecte a l'actualització de la Declaració de Brest, a proposta del PSANP, es van modificar els termes referits a "la situació colonial de les nacions europees", per "opressió nacional", concepte més ampli que inclou l'anterior. Es pot parlar de situació colonial a Occitània, Bretanya, Galícia, Catalunya Nord, Euzkadi Nord, etc, però els casos d'Euzkadi Sud i Països Catalans del Sud no reponen a situacions estrictament de colonialisme (emigració de ma d'obra, despoblació, empobriment, etc) sinó a un altre tipus d'opressió nacional (extracció de plus-vàlua, etc). S'agrpen els punts de la Declaració d'una manera més coherent.

A nivell de funcions de la Carta de Brest, es decideix l'aprovació dels següents comunicats:

-Comunicat de recolzament de la lluita antisectària a Irlanda del Nord.

-Comunicat contra la repressió a Euzkadi, amb denúncia de la col.laboració entre la policia espanyola i francesa.

-Comunicat de suport als "Fonaments de la Constitució Provisional de la Nació Gallega" presentada per l'UPG al "Consello de Forzas Políticas " de Galícia.

-Comunicat de suport a la lluita del poble català, fent referència a l'Assemblea de Catalunya, emmaracant-la en un contingut nacional-popular.

Comunicat final.- "Les organitzacions signatàries de la Carta de Brest reunides a Bretanya el dies 17 i 18 d'abril del 1976:

1) Constaten que les lluites dels pobles oprimits de l'Europa Occidental per a llur alliberament nacional i social han esdevingut actualment un element primordial de la lluita contra el capitalisme, element que es caracteritza:

-per l'esperança suscitada en els països sota la dominació de l'Estat espanyol per la creació d'organismes populars amb vocació nacional.

-a Irlanda per la voluntat expressada per la classe obrera d'unir-se contra els comportaments sectaris i feixistes vinguts de qualsevol costat que vinguin.

-al País de Gal.les per la lluita menada per una veritable autonomia, en particular la lluita popular pel reconeixement de la llengua gal.lesa.

-a l'Estat francès pel desplegament de la pres ade consciència dels pobles orpits de l'hexàgon.

Aquestes organitzacions afirmen que el desenvolupament d'aquestes lluites al cor mateix del sistema imperialista permetrà d'abatre aquestes estructures d'explotació.

2) Enfront d'aquest augment de les lluites d'alliberament nacional i social, l'imperialisme a través dels seus agents locals respon per tot mitjantçant la repressió organitzada i coordinada pels governs dels diferents estats implicats, la confabulació dels quals apareix avui clarament.

3) Aquesta esperança d'alliberament nascuda al sí dels pobles oprimits i que es desenvolupa inexorablament, es concreta a través dels lligams que uneixen cada cop més sòlidament els partits membres de la Carta de Brest.

Enfornt de la repressió i l'imperialisme reforçarem cada dia més la solidaritat internacional dels pobles oprimits fins a la victòria final".

Comunicat de solidaritat de la Carta de Brest amb la lluita del poble català.- "L'Assemblea Plenària de la Carta de Brest saluda la lluita del poble català pel seu alliberament nacional i de classe que es concreta per la presa de consciència i el grau d'organització nacionals que la mobilització popular d'aquests darrers mesos ha demostrat.

Aquests avenços són el fruit particularment del treball realitzat pels grups que lluiten sense pausa pels objectius d'alliberament nacional i de classe en el conjunt dels Països Catalans en tant que nació oprimida.

És així que saludem els esforços realitzats a Catalunya-Principat per l'Assemblea de Catalunya la vocació de la qual és d'esdevenir una autèntica assemblea nacional popular, i encoratgem les seves mobilitzacions vers la liquidació de la dictadura, per la defensa de les llibertats democràtiques, per l'amnistia de tots els presos polítics i exiliats, pel restabliment de l'Estatut d'Autonomia, així com els esforços realitzats vers la ruptura democràtica per la formació d'un consell o govern provisional emanat de l'Assemblea de Catalunya, únic organisme representatiu del poble català.

Els signatairs de la Carta de Brest encoratgen els avenços de cara a la unitat política de les diferents regions dels Països Catalans així com totes les organitzacions que lluiten per la ruptura democràtica,únic camí per l'alliberament dels Països Catalans en la direcció de la unitat de tots els pobles oprimits d'Europa Occidental".

ORT I COORDINACIÓN DEMOCRÁTICA.-

La Organització Revolucionaria de Treballadors (ORT), que des de que sortí de la Plataforma de Convergència Democràtica no ha format part de cap altre organisme unitari, ha sol.licitat recentment la seva admissió a Coordinación Democrática a títol "d'observador sense vot i amb veu". En la carta que a tal efecte dirigeix a aquest organisme unitari, sol.licita també"la clarificació de diversos aspectes de la seva declaració constitutiva", per a poder establir un "acord sincer" i sol.licitar "la seva admissió en ella".

La primera clarificació que sol.licita ORT és referent a la forma d'Estat i de Govern" ¿Assumeix CD la responsabilitat de realitzar aqueixa consulta popular i de crear les condicions per a què el poble pugui manifestar lliurement la seva elecció de la forma de govern i d'estat?. En cas negatiu.¿A qui atribueix CD aqueixa responsabilitat?. ORT considera que CD"sí pot i deu assumir aqueixa responsabilitat" i"assegurar que el poble pugui elegir lliurement, essent la primera condició l'enderrocament de la monarquia imposada". El segon aspecte és el que fa referència al Govern provisional i als anomenats òrgans de poder executiu. "CD, ¿propugna la formació -i s'hi compromet- d'un govern provisional sense exclusions ni obligatorietats, que és faci responsable d'acabar amb les institucions i òrgans del poder feixiste, la implanatació del qual obri el període constituent del règim democràtic? ¿quina relació hi tenen amb això els 'òrgans de poder executiu' a l'establiment dels quals 'invita CD'?. El nostre partit creu necessari l'acord en aquest punt tant per accelerar l'enderrocament del poder feixiste, com per a fer realitat la possibilitat d'aconseguir-ho pacíficament".

La tercera qüestió fa referència a la mobilització de les masses per la democràcia "¿Assumeix CD el compromís de donar suport, impulsar, encapçalar la mobilització de'tots els ciutadans dels pobles de l'Estat espanyol' en les formes i en el temps en què les dites mobilitzacions es creguin convenients per assolir els objectius propugants?". La ORT considera respecte això que la lluita de masses "és el ressort fonamental per a realitzar l'alternativa democràtica".

Finalment el quart aspecte fa referència a la pròpia existència i durada de CD. "Estimat què l'existència de CD solament s'exigeix fins la convocatòria d'eleccions generals, la clarificació que demanem és ¿A quines eleccions generals fa referència CD i qui tindria la potestat de convocar-les?. ¿Considera CD que ja no s'exigiria la seva existència si l'actual govern o un altre de diferent sorgit conforme l'actual procediment constitucional i la legalitat vigent, convoqués eleccions a las quals fins i tot s'anomanessin generals i lliures?. El nostre partit considera que l'existència de l'organisme unitari de les forces democràtiques no ha de quedar sotmés a les maniobres que segurament seguirà fent el poder feixiste per tal de manternir-se"

= =

MOVIMENT OBRER

COMISSIONS OBRERES: MANIFEST DE LA UNITAT SINDICAL.-

Recentment el Secretariat de la Coordinadora General de CC.OO de l'Estat espanyol ha elaborat un avantprojecte titolat "Manifest de la Unitat Sindical", en el qual s'hi exposa el tipus de sindicat unitari que proposen les CC.OO. Reproduim un resum:

Sindicat de classe.- En el sentit de què solament els treballadors, els assalariats en general, han de formar part d'ell i participar lliurement, en igualtat de drets i condicions en la vida sindical. Com assalariats, formaran part del sindicat unitari els professionals, tècnics i funcionaris.

Reivindicatiu.- Considerem que una de les tasques fonamentals del sindicalisme continua essent la defensa dels interessos econòmics, socials i laborals dels treballadors.

Democràtic.- El sindicalisme democràtic solament pot ésser-ho en l'exercici ple de les llibertats d'associació, reunió, expressió i manifestació. La democràcia interna és un pressupost fonamental que ha de respectar-se i garantir-se.

Les minories tindra la seva representació proporcional en tots els òrgans de direcció. Aquest òrgans actuaran col.legiadament.

Els corrents, moviments i tendències sindicals existents al sí de la classe obrera, tindran plena llibertat per a utilitzar, mitjançant normes aprovades al Congrés Constituent, els mitjans materials de què disposi la Central Sindical Unitària.

L'Assemblea de treballadors serà institucionalitzada. Concebim l'assemblea de centre de treball, o de diversos centres conjuntament, quan la dimensió de l'empresa faci necessari reunir a varies d'elles, com a l'òrgan bàsic de la democràcia sindical.

Tots els treballadors, sense excepció, tindran dret a partcipar en les deliberacions i discussions dels temes sotmesos a debat, poguen aportar les inciatives que considerein oportunes.

A nivell d'empresa els treballadors nomenaran per elecció els seus representants per el Consell o Comissió d'empresa.

Independent.- De l'Estat, dels partits polítics i de quantes organitzacions o grups ideològics, econòmics o confesionals pretenguin interferir o desviar la plena sobirània sindical.

La independècnia sindical també abasta la no adscripció a cap ideologia concreta. La orientació de les lluites serà la que, en l'exercici de la democràcia obrera, donin suport i defensis els propis treballadors.

Socio-polític.- Creiem que l'actuació del nou sindicalisme ha d'ésser la que abasti el conjunt dels treballadors en tant que a tals treballadors. Aquesta esfera o camp d'activitat n'és la socio-econòmica.

Tots els treballadors a millorar llur situació material, social i cultural. Tots els treballadors desitgen que l'organització del treball, la jornada laboral, la distribució de beneficis, les condicions ambientals, la seguretat en l'ocupació, i la formació professional els hi suiguin favorables. Pressionar en aquesta direcció en el sí de les empreses, tenint reconegut el dret de vaga i tots els altres drets sindicals, afecta i afectarà cada dia més l'estructura mateixa del capitalisme, la cel.lula fonamental de la qual n'és la societat anònima.

En l'àmbit social també tots els treballadors coincideixen en la necessitat de tenir una vicenda digne; a combatre l'especulació; a disposar d'escoles i d'accés a tots els nivells de l'ensenyament per a llurs fills; a tenir assegurats llurs ingressos en cas de malaltia, accident o atur obrer; a controlar els fons de les Mutualitats, Germandats i tota la Seguretat Social; a acabar amb la desocupació; a la salvaguarda del medi ambient, especialment en els nuclis urbans, greument amenaçats per la contaminació, la manca de zones verdes i la insuficiència dels serveis públics; a què la sanitat sigui atesa, etc.

Tots els treballadors tenen el desig de què el repartiemnt de les càrregues fiscals es distribueixi equitativament, tot passant el pes principal als qui disposen de més mitjans, això és, a llurs explotadors.

Tots desitgen la llibertat, ple desenvolupament i garantia de llurs drets cívics. Cada un d'aquests aspectes forma en l'actualitat un denominador comú a les lluites dels treballadors, sense distinció d'afiliacions o creences. L'amnistia, el combat contra el decret de congelació salarial, la petició de les llibertats democràtiques, en són exemples propers d'un tipus de qüestions què, tot i el seu diferent contingut, uneixen tots els treballadors.

En els temes polítics que afecten els treballadors es pot prendre posició, cuidant, però, de no rompre la unitat.

Aqueix ha d'ésser el fonament del nou sindicalisme, estructurat en una Central Unitària, diguisi-li Fed ració, Confederació o Sindicat Unit dels Treballadors.

No cal dir que sota tal concepció, dificilment pot creure's que el seu caràcter vindrà marcat pel reformisme.

L'anàlisi concreta de la situació concreta, unida a la partcipació des de la base de tots els treballadors, serà el millor mètode per a la formulació dels programes d'acció en cada moment.

L'afiliació.- Partim del dret que ens assisteix als treballadors per a decidir lliurement la nostra afiliació. Creiem que a les assemblees hauria d'encarar-se obertament aquest tema i que fos discutit i votat amb tota llibertat. Si la decisió fóra aclaparadorament majoritària, podria considerar-se la conveniència de l'afiliació de tots els treballadors. No obstant això, els qui decideixin d'excloure's tindran dret a fer-ho. En tot cas, tan per l'acció sindical en tots els sentits, com per l'elecció de representants a tots els nivells, no s'exercirà cap diferenciació o discriminació pel fet d'ésser o no afiliat.

El Congrés Constituent.- CC.OO. ha defensat la necessitat de celebrar un Congrés Constituent que serveixi per definir la forma i les característiques del futur sindicat espanyol.

Concebim el Congrés Constituent com la culminació d'un procés, que en base el centre de treball, reuneixi els representants dels treballadors, delegats per ells per aquesta comesa, en un ampli debat que serveixi per a configurar la Centra Unitària dels Treballadors.

Tenint en compte la necessitat d'organitzar minuciosament aqueix procès i que la tasca ha d'ésser compartida per les distintes organitzacions i moviments de caràcter sindicalista, es fa imprescindible d'iniciar unes relacions i contactes entre tals organitzacions per a facilitar la realització d'aquest Congrés Constituent.

Per a la viabilitat del Congrés, així com per aconseguir la màxima participació, caldran una sèrie de congressos a nivel provincial, regional i de les nacionalitats. L'àmbit del Sindicat Unitari abastarà tot l'Estat. La forma de vinculació a ell dels treballadors de les nacionalitats serà lliurement determinada per ells. S'arbitrarà la forma per a què, tot respectant la lliure voluntat dels treballadors, totes les tendències sindicals s'hi trobin degudament representades. Considerem que el Congrés, concebut d'aquesta manera, pressuposa l'exercici de lesllibertats democràtiques.".

REPRESSIÓ

CARTA AL REI DELS FAMILIARS DELS PRESOS FUGITS DE SEGOVIA.-

El 15 d'abril, Dijous Sant, familiars dels diversos presos que havien intentat la fugida de la presó de Segòvia, van trametre al Rei i al ministre de Justícia una carta que deia:

"El signants, com a familiars dels presos polítics fugits de la presó de Segòvia, es dirigeixen a Sa Majestat, al seu ministre de Justícia i a l'opinió pública en general, per exposar, amb tot respecte i amb tota claredat, amb la seguretat que proporciona la defensa d'una causa justa, la seva opinió i els seus desitjos sobr els esdeveniments ocorreguts recentment.

1r) Comprenem, justifiquem, accepetem i admirem, l'intent de fugida dels nostres familiars. Davant la duresa d'unes desorbitades condemnes, justificades solament per les circumstàncies polítiques que concorrien en cada un dels Consells de Guerra que les dictà, ja què els mateixos fets, en diferents circumstàncies polítiques de la nació han estat jutjats amb més equitat i benignitat, és lògic i natural el desig d'evadir el compliment d'aquestes condemnes, la majoria d'elles a perpetuïtat.

2n) Homes que han oferit llur joventut, família, llibertat, per a unes finalitats, encertades o no, però sempre totalment altruistes, en els que no s'hi ha volgut trobar el què de just hi pugués haver en llurs ideals, que al llarg d'anys, en confiat en una amnistia, que ens permetés d'embarcar-nos a tots els espanyols en la mateixa empresa, amnistia que recentment ha estat negada públicament per boca del seu ministre de Governació, tot i el clam a favor d'ella de tot un poble, és humà i just, d'intentar evadir-se de les cadenes.

3r) Els familiars, en som,en part, els causants d'aquest intent de fugida. El nostres presos tenen esposes, fills, pares als qui no podrien ja abraçar mai més en la vida i ho han arricat tot, algun fins la vida, per aconseguir de nou la unitat familiar.

Per això, demanem, exigim, que en cas d'ésser decretades sancions, recaiguin sobre nosaltres. Les condemnes no afecten solament els presos polítcs, sinó a tota la família. Volem compartir els seus infortunis.

A la nostra terra es gestà l'orde mercedrària per a la redxmpció de captius, per amor cristià. Volem actualitzar el gest dels nostres avantpassats. I si no hi ha generositat cristiana per part dels nostres governants ens oferim alegrement i voluntariament, cada un de nosaltres per a redimir els moderns captius, començant pels què més anys hi portin a la presó, pels que estiguin en pitjors condicions físiques o morals i pels que més necessaris siguin per a llurs familiars.

Aquests dies commemorem l'empresonament i l'injusta execució d'un Pres, que ens ensenyà de perdonar.

Que Ell ajudi Espanya a trobar la reconciliació que tant desitgem, els qui per ella hem pagat el més alt preu, en un i altre sentit.

GAVÀ: DENÚNCIA PER TORTURES A UN TREBALLADOR DE"ROCA".-

Signat per"Grup de tortures de Pax Christi de Barcelona" s'ha fet públic un document, amb fotografia inclosa, sobre el cas del treballador Marià Plata:

"Darrerament, com a conseqüència de la vaga feta pels treballadors de l'empresa Roca Radiadors S.A. el clima de la pblació de Gavà s'endurit notablement, arribant a prendre formes d'estat d'exepció sense legalitzar. L'ocupació del poble per la Guàrdia Civil, les pallisses i la vigilància han estat constants.

El cas més important provocat per aquesta violència ha estat el de l'obrer Marià Plata, antic treballador de l'empresa Roca, jurat d'empresa i participant directe a les lluites obreres. A causa de la seva participaci'o en aquestes lluites l'empresa va intentar sobornar-lo. Al no aconseguir-ho optà per acomidar-lo. Després de ser acomiadat de la fàbrica va muntar un taller, en el qual treballa. A partir d'això, sempre que hi ha algun conflicte a l'empresa, és detingut i sotmès a interrogatori.

Al matí del 29 de març de 1976, quan anava cap el seu treball, dos jeeps de la Guàrdia Civil el van detenir, conduint-lo a la caserna del poble. En entrar, el capità li va donar un cop a la cara, el va emmanillar i el va fer agenollar davan la paret. Llavors el capità, el sergent en funcions de comandant de lloc i tres guàrdies més van començar a donar-li cops amb un pal de beisbol, pegant-li puntades de peu per tot el cos. El van estar pegant així tota una hora, amb petites interrupcions.

Seguidament el van fer asseure's en una cadira i dos membres de la Brigada Social el van pegar amb porres i fins van intentar cremar-lo amb un encenedor, cosa que no van fer a causa de la presència inesperada d'altres detinguts. Mentre l'interrogaven li van engegar tota mena d'insults, preguntant-li únicament "els noms dels comunistes que hi ha a Gavà".A més li van fer les següents amenaces: "Al proper cop d'estat t'afusellarem al mig de la plaça". "Si denuncies els mals tractes et matarem a qualsevol cantonada" i "et donem una setmana per què venguis el taller i marxis cap el teu poble a posar-hi una casa de putes".

Com a conseqüència de la tortura, el certificat mèdic hi diu:

'Contusions i hematomes a la regió abdominal, tòrax posterior, aurícula posterior esquerra, clatell, occipital i muscles, amb prescripció de repòs absolut durant un mínim de 30 dies, pel caràcter de pronòstic resenrvat'.

La família ha enviat el cas a Amnesty International que se n'encarregarà d'estudiar-lo i de difondre'l per l'estranger.

A més a més d'aquest cas de tortura, se n'han produït dos més a Gavà relacionats també amb els conflictes de l'empresa Roca".

SOBRE LA FUGIDA COL.LECTIVA DE LA PRESÓ DE SEGÒVIA.-

El s preparatius per arribar a la llibertat van començar el mes d'octubre, però fins bastant temps després només coneixien l'operació els militants d'ETA, per òbvies raons de serguretat.

El pla per a la fugida, s'asemblava bastant al de la frustrada "Operació Altamira". A la presó de Segòvia s'havien fet reformes, i una de les cel.les que estan entre la galeria de presos i el pati, l'havien convertida en water, perquè en aquest no n'hi havia. La porta de fora fou tapiada i la de dins, sostinguda per dues columnes mestres, es va tapar amb rajoles de València; al mig entre les dues parets i les columnes mestres, quedava un espai buit, un forat, què diàriament van anar aprofondint fins que va arribar a tenir una llargada de 1,60 metres. S'entrava a l'espai buit. L'operació es va fer retirant un tros de paret i tornant-lo a collar de manera que una persona podia restar a dins durant hores i anar cavant. Per aquesta raó, a determinadeshores del dia, el presos havien de fer soroll, o els últims dies estar molta estona a la seva cel.la per tal que els funcionaris s'acostumessin a no veure'ls i el dia de la fugida, no notessin de seguida la seva absència. Després de fer el forat van destaponar les clavagueres i les remodelaren.

El dilluns dia 5 d'abril a les dues de la tarda, un per un van posar-se drets en el forat i després inclinats per baixar fins el colector, el mateix per on havien de fugir segons la frustrada "Operación Altamira". A les 6 de la tarda es va descobrir la fugida.

Una furgoneta els va transportar fins el camió-trailer que havien segrestat a Madrid el matí, amb conductor i tot. El conductor estava lligat a dins.

El trailer, que transportava fusta amagava els dos compartiments al mig, als quals s'hi entrava per la trampa de sota.

A les 23,30 van arribar al poble de l'Espinal. Desde les 9 de la nit havien de ser-hi els guies, esperant-los. Però no hi eren. A la una de la matinada van decidir marxar sols i anar caminant per l'únic camí que coneixien, vorejant la carretera. Al cap d'un quart d'hora aproximadament s'encengueren uns llums de cop i volta i començà un tiroteig. En Llorca va caure, per l'impacte d'una bala que li roçà el cap. Quan va tonar en sí, sobre seu hi era l'Isasi molt mal ferit. Es van escapar muntanya amunt fins trobar un grup d'unes quinze persones. Van seguir caminant i en arribar a una pedrera es van adonar que havien perdut quatre companys. Eren els quatre que van aconseguir creuar la frontera i que ara són a l'illa de Yeu: Koldo Aizpurua Berosategui, Mikel Lasurain, Jon Muñoz Galarraga i Carles Garcia i Soler.

Tots els presos que van lluitar per la llibertat i que ara estan repartits per diversos penals de l'Estat espanyol, sembla que estan segurs d'haver trepitjat terra francesa. És possible que haguessin avançat fent un crcle. La boira era molt intensa i allà la frontera entre la terra basca i França fa un entrant molt pronunciat.

A partir del moment en què es van perdre les quatre persones, el grup de dotze fa formar 'avançades' de la següent forma: un el davant, en Iturbe Totorica, després dos al darrera, i el altres a continuació. Quan estaven prop de Burguete -ells no tenien noció d'on eren- dues persones van anar a investigar: el poble estava pres militarment pels 'boines verdes' (grups antiguerrila de l'Exèrcit) i la Guàrdia Civil que estaven en un descampat. Es van encendre llums una altra vegada, i es sentiren trets pel davant i pel darrera. Iturbe Totorica es va poder amagar entre unes mates i la Guàrdia Civil li va passar per sobre.

Els trets del darrera eran disparats per la Guàrdia Civil contra un grup de nou persones. Els van sorprende per l'esquena i -expliquen- que tots es van girar immediatament amb els braços enlaire cridant molt fort "me rindo". L'Oriol Solé Sugranyes estava a dos metres d'en Sànchez Juliachs, recolzat en un arbre d'esquena a la Guàrdia Civil, que venia pel darrera. Abans que no tingués el temps just per a fer el moviment de girar-se li van disparar per l'esquena. La mort va ser pràcticament instantania, degut a les tres bales que el van travessar, una de les quals el ventre. Ja mort l'Oriol Solé encara tenia els ulls oberts.

Els catalans fugits no anaven armats, per una raó, no hi havia pro armes. Només anaven armats els dirigents de l'operació.

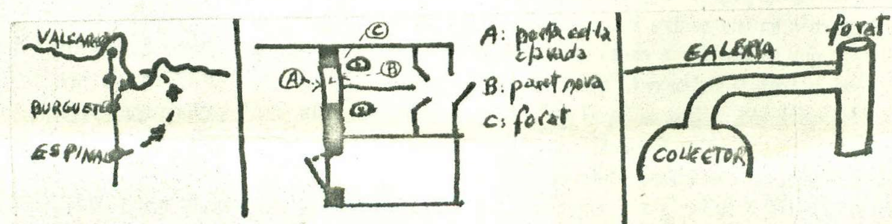
El grup de dotze, sense l'Iturbe Torica que es va entregar dies més tard esgotat, ferit i descalç, va entrar caminant a Burguete en fila, amb els braços enlaire. A Burguete no havien trobat ajuda. Els van detenir i els conduiren a la caserna de la Guàrdia Civil. Allà els hi van donar menjar i beure i els torturaren llargament. Els van tenir durant més de tres hores, drets de cara a la paret, amb els braços enlaire, mentre carregaven i descarregaven les armes i pronunciaven frases del tipus "Venga, hijos de puta, ahora os matamos y aquí no ha pasado nada. Pode,os decir que os hemos matado en la montaña mientras vosotros nos disparabais".

Finakment han estat dispersats per diverses presons de l'Esta espanyol i condemnats , de moment a 80 dies de cel.les de càstig.

Altres presos que estaven també a Segòvia i no van participar a la fugida, han estat també traslladats i tancats 20 dies a cel.les de càstig. Els pri ers, a més, estan pendents d'un judici per l'intent de fugida (sense anomenar, perquè no és veritat, el què digué la primera nota governativa, de què havien fet front a la Guàrdia Civil amb armes a la mà).

\- -

Esquema de l'entrada al col.lector de la presó de Segòvia per on fugiren i camí recorregut en la zona de frontera:

\- -